

lioner £. — om den da overhovedet havde kunnet faa noget Laan, — for at sælge disse Penge billigt herhjemme og derved var i Stand til at holde Kursen nede paa 15 Kr., maa man dog vist erindre, at der er den kedelige Omstændighed ved et Laan, at der kommer den Dag, da det skal tilbagebetales. Hvis altsaa Banken skulde tilbagebetale det nu, da Kursen staar i 19 Kr., vilde der være kommet et Tab paa 20—50 Mill. Kr. eller maaske langt mere, da Bankens Dækningskøb naturligvis vilde drive Kursen endnu højere til Vejrs. Er det en Transaktion, man kan bebrejde Banken, at den ikke har foretaget?

Naar jeg kommer til den anden store Valuta, som har Betydning for os, nemlig den tyske Mark, stiller Forholdet sig noget anderledes. Der er det virkelig saaledes, at ikke just Nationalbanken, men de danske Pengeinstitutter som Helhed med Nationalbanken i Spidsen gennem Ydelse af Laan har bevirket, at Kursen paa den tyske Mark her i Landet er blevet stivet af. Endnu i dette Øjeblik har baade Nationalbanken og de private Banker et ret betydeligt Tilgodehavende hos tyske Banker; og at Ydelsen af disse Laan under Krigsaarene har bevirket, at den tyske Mark ikke gik saa langt ned, som den ellers vilde være gaaet, er utvivlsomt. Men hvad der undrer mig, er, at det ærede Medlem, der i alle disse Aar har deltaget i eller været bekendt med alle Forhandlinger om de økonomiske og finansielle Foranstaltninger, som Krigen fremkaldte, virkelig ikke skulde være vidende om, hvorledes dette hænger sammen. Danmarks hele udenrigske Politik og Økonomi i disse Aar har været bestemt ved den bydende Nødvendighed af at bevare Ligevægten mellem de to krigsførende Sider, hvilket har medført, at vi ikke har staaet frit i Henseende til, hvad vi vilde gøre eller ikke gøre, og at vi har været tvungne være sig fra den ene eller fra den anden Side til at foretage Foranstaltninger, som vi i og for sig ikke vilde have gjort, hvis vi frit kunde have fulgt vor egen Interesse uden ethvert Hensyn til de krigsførende Magters Krav. Naar vi har maattet træffe Arrangementer baade Vest efter og Syd efter, har det været for at opnaa Ordninger til begge Sider, der gensidig anerkendtes af de to Parter som noget, de vilde

respektere, og saaledes tilvejebringe Mulighed for at holde vore økonomiske og komercielle Forbindelser vedlige til begge Sider. For den Del af vor Eksport, der er gaaet Syd paa, har vor sydlige Nabo maattet betale vore Varer først med andre Varer, saa langt disse rakte — og (de Varer, vi har tilført Tyskland, har under Krigen været af langt større Værdi end dem, vi fik fra Tyskland —, derefter maattet betale med Guld, saa langt som Tyskland ansaa det for forsvarligt at skille sig af med sit Guld, og endelig for Restbeløbet er der ydet Kredit, altsaa Laan. Det er klart nok, at idet man har indrømmet Tyskland disse Laan, har man forsaavidt bevirket, at Kursen paa Mark er blevet stivet af, er faldet mindre, end den ellers vilde have gjort. Men det ærede Medlem kan ikke være blind for, at det er et Forhold, hvorover vi ikke har været Herrer. Omstændigheder, der var stærkere end vi, har nødsaget os til at følge den Politik. Det er ikke for deres Fornøjelses Skyld, at Bankerne dertil beredvillig har ydet deres Bistand. Og saa maa man vel til sidst sige, at de Ofre der derved er foranledigede, i Forhold til det, som ellers er sket under Krigen, ikke er noget at gøre saa overordentlig store Ophævelser over.

Et Par Ytringer af det ærede Medlem leder min Tanke hen paa, at det, han egentlig har haft i mente, er, at der er for mange Rubelsedler og for mange Marksedler her i Landet. Ja, hvad vil det sige? Utvivlsomt ligger Bankerne ikke inde med mange, deres Beholdninger er sikkert meget begrænsede. Men det kan være, at der er en Del private, som enten har inddraget Fordringer fra Rusland eller maaske har købt Rubelsedler, det vil sige, at de har indladt sig paa en Spekulation, som har vist sig at være uheldig. De har maaske ogsaa købt Marksedler, og disse er gaaet ned, saa der bliver et Tab. Det er ikke Nationalbankens Skyld. Hverken Nationalbanken, eller Bankerne overhovedet, er Herrer over, om private gaar hen og spekulerer forkert.

Jeg kommer derefter til det tredie bankpolitiske Spørgsmaal, som er fremdraget af det ærede Medlem: Diskontopolitikken. Her er vi omsider inde paa et Felt, hvor en Meningsudveksling kan dreje sig om Realiteter. Her er Plads for mod-